

Tajemná vila na Riviéře

Nikdy není pozdě
žít svůj sen...

Jennifer Bohnet

Tajemná
vila
na
Riviére

Copyright © Jennifer Bohnet 2019.

First published worldwide in English by Boldwood Books Ltd.

Translation rights arranged through Plima d.o.o. and The Agency srl di Vicki Satlow.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Anna Matoušková, 2024

Cover © Lexie Sims, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4971-3 (pdf)

Jennifer Bohnet

Tajemná vila *na* Riviéře

přeložila Anna Matoušková

Richardovi s láskou

ČÁST I

Carlu nepřekvapilo, že teta Josette nepřijela na pohřeb. Dorazil jen omšelý věnec – bílé květy na něm už uvadaly. Cizí ruka kohosi z květinářství naškrábala na kondolenci s černým lemováním „Odpočívej v pokoji, Amélie. S láskou sestra Josette“.

Na obřad nepřišlo ani deset lidí. Carla věděla, že i to by se její matce Amélii zdálo víc než dost – málokdo s ní za života vycházel po dobrém. Dostavili se majitelé pečovatelského domu, které sem přivedla povinnost, dva sousedé z ulice, v níž Amélie bydlela, Carla, David a Maddy zastupující rodinu. Edward před týdnem odcestoval do jižní Afriky a nemohl se vrátit tak brzy. Ovšem na věnci, který své babičce nechal poslat, si dal záležet.

Když Carla v krematoriu pozorovala matčinu rakev sjíždějící z katafalku za kovové dveře, pocítila první záchvěvy zármutku i hněvu. Smutnila pro matku, které nebyla nikdy dost dobrá, a zlobila se proto, že Amélie a teta Josette spolu dobrých čtyřicet let nepromluvily. Když se Amélie přestěhovala do pečovatelského domova, Carla dala vědět Josette především proto, aby teta měla alespoň ponětí o tom, jak se jejímu dvojčeti daří, ale zároveň trochu doufala, že Josette sestru navštíví a obě se po letech usmíří. Marně.

Josette odpověděla. Psala, že ji mrzí, že Amélie churaví, ale do Anglie se s ní rozloučit nepřijede: Říkáš, že je duchem nepřítomná? Nepoznala by mě, byla by to tedy jen ztráta času. A i kdyby v tom lepším případě byla při smyslech, stejně by mě nechtěla vidět.

Rozzlobená Carla toužila odpovědět. *Přijed' alespoň kvůli mně a ukaž, že vám na sobě někdy záleželo. Ať vidím, že ještě než se naše*

rodina rozpadla a stala se vzorem nefunkční rodiny, měly jste se kdysi dávno v hluboké minulosti rády a držely spolu. Musela ale uznat, že Josette má pravdu. Než dopis hodila do koše, ještě si povzdechla.

*

Josette se usadila na prosluněnou zahrádku své oblíbené kavárny na monackém nábreží. Na stole před ní stýdla káva a Josette se v myšlenkách vracela do minulosti. S Amélií často v Antibes naskočily na vlak a potom se celý den toulaly po Monaku v naději, že potkají nějaké celebrity. Dnes však vzpomínala na výlet, který jim nakonec obrátil život vzhůru nohama. Dnes, poprvé po letech, chytila vlak do Monaka, aby tam dala sbohem své sestře. To v Monaku se tenkrát dozvěděla, co odstartovalo řetězec událostí, které navždy změnily směr jejího vlastního života.

Tehdy zrovna probíhal filmový festival v Cannes. Amélie a Josette seděly na zahrádce kavárny Café de Paris a doufaly, že na protější straně ulice zahlédnou nějakou hvězdu, jak vychází z Hotelu de Paris, nebo dokonce stoupá do schodů kasina, aby si zahrála ruletu.

Josette znenadání vykřikla: „Honem, koukni tamhle! To musí být Sacha Distel,“ a obrátila se k Amélii, aby se ujistila, že se dívá správným směrem. S úlekem zjistila, že se Amélii po tváři koulí slzy. „*Que se passe-t-il?*“

„Jsem těhotná.“

Josette na své dvojče zůstala zírat jako opařená. „Je to Roberta, toho námořníka?“ zeptala se konečně. Amélie jí vyprávěla, že se před pár týdny sešla se členem posádky jedné drahé jachty. Třiatvaletý mladík tu prací na luxusní lodi trávil léto po závěrečných zkouškách. Po něm se plánoval vrátit domů, kde měl odstartovat kariéru bankéře.

Amélie přikývla.

„Táta vás oba zabije,“ vydechla Josette. Na chvíli se odmlčela.
„Co na to Robert?“

„*Je ne lui ai pas encore dit.* Jsi první, komu to říkám,“ zašeptala Amélie. „Doufala jsem, že mi poradíš, co dělat.“

„Kdy se s Robertem zase uvidíte?“

„Jachta se má vrátit do přístavu zítra odpoledne, takže se pak večer sejdem na obvyklém místě.“

„Musíš mu to říct. Až to uděláš a dozvíme se, jak se k tomu staví, rozhodneme se, co dál.“

Josette pohlédla na svou sestru. „Miluješ ho? Chceš si to dítě nechat? A Roberta by sis vzala?“

„Ano. Ne. Ano. Já... vím jen to, že nechci být těhotná.“

„Ale to jsi,“ vyhrkla Josette, když ji náhle něco napadlo. „Doufám, že jsi nebyla u doktora Lefebvra?“ Jejich starý rodinný lékař by si to nakráčel rovnou k otci, o tom nepochybovala.

Amélie zatrásla hlavou. „*Je ne suis pas si bête.* Zašla jsem k jednomu doktorovi v Cannes.“

Josette stiskla sestře ruku. „Jestli je Robert ten, za koho ho mám, vezme si tě.“

„Ale jeho život je v Anglii. Nechci odsud odjet a žít tam. Nikoho tam nebudu znát, třeba mě jeho rodina nesnese a...“

„Tak dost. Kdo by tebe nesnesl? Až se s Robertem vezmete a odstěhujete se, budu za tebou často jezdit. Teta Josette. Jen si to představ!“ Josette se podívala na svou sestru a sevřela jí ruku.
„Zkus si nedělat starosti. Ať už se stane cokoli, jsem na tvé straně.“

Když nadcházejícího večera Amélie pověděla zaskočenému Robertovi o svém těhotenství, ihned navrhl, že se vezmou. Dokonce statečně čelil hněvu Améliina otce a pevně ji držel za ruku, když mu spolu tu novinku sdělovali.

Teď po letech Josette viděla, že Amélie svým oznámením toho dne vrazila do jejich rodiny klín, což ji do pěti let rozvrátilo. Kdyby Amélie Roberta nikdy nepotkala, tolik lidí by žilo jinak – Josette by se nerozkořila se svými nejbližšími, vedla by poklidný život, neharcovala se z místa na místo, provdala by se a založila by rodinu s...

„Dáte si ještě kávu, madam?“

Josette se přiměla přestat myslet na minulost. Zatřásla hlavou. „*Non, merci.*“ Zaplatila za vystydlou kávu, kterou nedopila, pak vstala a začala stoupat k historickému centru města a katedrále.

Když Josette zdolávala schody a ubírala se zahradami k paláci, nespěchala. Jednou dvakrát se zastavila, aby si vychutnala výhled na město a záliv. Nakonec prošla pod klenbou až na nádvoří paláce, přičemž se vyhnula soše, která zpodobňuje Francoise Grimaldiho – zakladatele monacké knížecí rodiny. Postava tohoto nechvalně proslulého mnicha v kápi jí odjakživa naháněla strach.

Rozlehlé otevřené prostranství před palácem se jako obvykle hemžilo turisty a Josette ho přešla napříč, aby se dostala do uličky, kterou dojde až ke katedrále. Cestou k hlavnímu schodišti do chrámu vytáhla z kabelky pléd a zahalila si jím hlavu, přičemž letmo pohlédla na hodinky. Právě včas. Pohřeb v Anglii už začal.

Uvnitř katedrály vládla tichá a zbožná atmosféra. Josette opatrně zapálila svíčku, postavila ji na stojánek a zašeptala si pro sebe: „Odpočívej v pokoji, Amélie. *Je ne t'oublierai jamais, ma soeur chérie.*“ Chvilí postála se zavřenýma očima a v duchu se loučila se sestrou, která ji kdysi dávno z dosud neznámého důvodu vymazala ze života. Nyní si Amélie s konečnou platností a nevratně vezme do hrobu to, co se mezi nimi před lety pokazilo.

Josette od té chvíle, co se o Améliině smrti dozvěděla, čekala, kdy ji zaplaví smutek. Až když si teď před mihotajícími se plameny

svíček uvědomila, že společně s Amélie zemřela i poslední šance na usmíření se sestrou, rozplakala se. Pohledů ostatních návštěvníků katedrály si nevšímal, dokonce ani letmého soustrastného dotyku ruky kohosi cizího na své paži. Stála a čekala, až slzy poleví, až se v mysli opět vrátí ke svému životnímu postoji ve smyslu „co se stalo, stalo se“, který zaujímal už desítky let.

Než nabrala opět síly a zaplula do šourajícího se davu, který kroužil kolem katedrály, a cestou k východu minula místa posledního odpočinku princezny Grace a jejího prince, uplynulo deset minut.

Josette zamrkala, aby přivykla slunečnímu jasu, a pomyslela na budoucnost. Mohla si přece dělat a říkat, co se jí zlíbí. Po smrti Amélie přestala cítit potřebu nechávat si své tajemství pro sebe. Nebo ne? Byla poslední z rodiny, kdo znal pravdu. Když se jí zamane, může ji třeba vykřičet do světa. Nikdo by jí v tom už nedokázal zabránit. Ale stálo by jí za to, aby vyřčením pravdy rozešťvala další generaci rodiny?

*

V pondělí po pohřbu Carla vyzvedla z krematoria urnu, aby se následně zhostila úkolu vyklízení a úklidu domu, v němž matka žila takřka až do své smrti.

Během těch tří měsíců, které Amélie strávila v pečovatelském domově, Carla docházela do jejího opuštěného domu jednou týdně, aby ho zkontrolovala a zalila květiny. Manžel David ji ponoukal, aby ten čas využila k vyklizení domu a dala ho do pořádku.

„Všem je nám přece jasné, že už se tam Amélie nevrátí, takže uděláme nejlíp, když ho připravíme k prodeji.“

Carla zatřásla hlavou. „To možná ano, ale to nemůžu. Promiň.“ Navzdory vší logice by měla pocít, že matce bez jejího vědomí

zasahuje do soukromí, vysvětlovala Davidovi. Bude to snazší až po její smrti. Ale popravdě řečeno to jednoduché nebude nikdy.

Když strčila klíč do zámku domu číslo 29 a vstoupila dovnitř, napadla ji divoká myšlenka, že se budova ponořila do ještě hlubšího ticha než za poslední týdny. Jako by dům věděl, že ho Amélie navždy opustila, a sám přestal žít. Tu myšlenku zaplašila.

Když Carla postavila urnu na krbovou římsu v obývacím pokoji, zamířila do kuchyně, aby si uvařila kávu. Než se ohřála voda, Carla otevřela zadní vchod a vstoupila na terásku, kterou před lety postavil otec. Přelétla očima zahradu a povzdychla si. Amélie zahradničení přímo neholdovala, a tak zahrada ležela ladem od toho roku, kdy zemřel Robert. Od té doby bylo na Carle – nebo Davidovi, pokud se jí podařilo ho k tomu přimět – aby v létě co pár týdnů předpotopní vřetenovou sekačkou travnatý dvorek posekali. Květinové záhony během posledních deseti let splynuly s plevelem v jednolité zelený pruh, který teď lemoval zahradu. Carle bylo jasné, že bude muset staříčkou sekačku zase brzy vytáhnout.

Hlavou jí prolétla vzpomínka na zahradu v dobách, kdy sloužila otci jako únik před prací – a před matkou. Jednou o Vánocích rozvěsil ve vzdáleném koutu zahrady do holých větví sukovité jabloně světlýk. Amélie jeho nápad prohlásila za zbytečnou výstřednost a trvala na tom, aby je po Štědrém dni sundal. Už je nikdy neviděli.

Vrátila se do domu. Káva byla hotová, a tak se Carla posadila ke kuchyňskému stolu a pustila se do psaní seznamu věcí, které bude potřeba zařídit. Vyklizení domu a příprava k prodeji budou nejdůležitější. Šaty a knihy – bazar; co nábytek – eBay, nebo spíš místní antik? Nejsnazší nejspíš bude, když se přidá do místní skupiny na facebooku. Ne, lepší bude, když objedná vyklízecí firmu a ta to všechno naráz odveze.

Ohledně vybavení kuchyně bude potřeba se domluvit s Maddy – mohla by se jí do nového bytu hodit lednice. Jakmile dům vyklidí a dá do pořádku, kontaktuje pár realitních makléřů a inzeruje ho. Ty tři čtyři krabice papírů a fotografií, o nichž věděla, že je najde ve skříni v horním patře, naloží do auta a odveze s sebou. Projde si je v klidu doma a rozhodne, co si nechá a co vyhodí. A pak ještě musela vymyslet, kam rozptýlit Améliin popel.

Carla se zastavila u dveří do obývacího pokoje a pohlédla na urnu, kterou prve postavila na římsu – vypadala, jako by tam patřila už odjakživa; nechat ji tam ale samo sebou nemohla.

Na mysli jí vytanula další vzpomínka. Když jí zemřel otec, Carla se Amélie zeptala, jestli by se mohly rozloučit a jeho popel rozptýlit společně.

Amélie pokrčila rameny. „Je pozdě. Vyřídila jsem to ještě ten den, co mi ho předali. Hodila jsem ho do řeky.“

Carla matku nenáviděla ještě víc než dřív. Ne protože rozptýlila otcův popel v řece (loď mu chyběla a u řeky trávil čas rád), ale protože jí svůj plán zatajila, a odepřela jí tak možnost dát otci poslední sbohem. Nepřišlo jí to dostatečně důležité, aby se jí o svém úmyslu být jen slůvkem zmínila.

Ale kde rozptýlit Améliin popel? Řeka by jí byla proti srsti. Možná napadne něco Maddy. Nespěchá to. Až se všechno zařídí, na něco přijdou.

Zazvonil jí mobil. Mavis, majitel dobročinného bazaru, kde Carla dobrovolničila tři dopoledne týdně.

„Ahoj, děje se něco?“

„Carlo, promiň, ale musím se tě zeptat – a pochopím, když nebudeš moct. Nemáš čistou náhodou dnes odpoledne čas?“ chtěl vědět. „Vůbec nestíhám a ve skladu leží hromada věcí, které se musejí protřídít.“

„Tak ve dvě, jo? Já si s tebou zase potřebuju promluvit o pár máminých věcech,“ dodala Carla.

„Jsi zlatá, díky. Tak zatím,“ rozloučil se Mavis.

Carla vrátila telefon do kabelky. Když oknem v kuchyni hleděla do pošmourného dne, náhle zatoužila být někde jinde. Chtěla by žít jiný život, ne ten, kdy ráno vstane, aby následně nějak přežila den. David si nikdy nepřál, aby pracovala; trval na tom, že její práce je rodina, což platilo v době, kdy jejich dvojčata Ed a Maddy byla malá. Skákala jen kolem nich. Celý její společenský život představovaly benefiční akce pro klub rodičů a přátel školy, pečení sušenek, skaut, balet a fotbal. Kdyby člověk jmenoval kterýkoli zdejší klub, pravděpodobně i pro ten pekla dorty. Ale ty časy vzala voda. Když teď byla dvojčata z domu a David měl stále více práce, trávila dost času o samotě.

Když si Carla na odchodu přehodila kabelku přes rameno a popadla klíče, usmyslela si, že jakmile vyřídí všechny matčiny záležitosti, svůj život změní a začne si ho znovu užívat. Musí ještě promyslet, jak to provede, ale jedna věc byla jistá: přesvědčí Davida, aby trávil více času spolu.

*

Než se dům číslo 29 konečně vyklidil a dal do kupy, dny už se začaly prodlužovat a jarní cibulky v předzahrádce vybíhaly do květu. Carla pověřila místní realitní makléře, kteří přijeli, aby vše vyměřili a vyfotili. Dům bude připraven k prodeji, jakmile se vyřídí poslední vůle.

Jednoho večera počátkem března se Carla posadila doma v kuchyni ke stolu s poslední krabicí matčiných papírů a fotek, aby je vytrídila. Probrala se už pěti krabicemi a nenarazila při tom na

nic zajímavého, ale v téhle objevila víc fotografií než dokumentů, a proto si ji záměrně nechala až na konec. Tajně doufala, že jí fotografie mlčky poodhalí téměř utajenou minulost rodiny z matčiny francouzské strany.

Vybledlé černobílé fotografie, na nichž sebevědomě pózuji neznámí příbuzní ruku v ruce na jakémsi svahu; Mas Provençal; děti třesť oči, jsou připásané v obřích kočárcích s korbou připomínající velrybí břicho. Dvě veselá děvčátka se drží za ruce na poli se senem – na zadní straně je tužkou lehce připsáno „Amelia et Josette. Juin 1950“. Dvě dospívající dívky pádlují k pláži a sukně mají vykasané vysoko nad kolena – „Amelia et Josette, Juillet 1962“. Tak mohla Carla věřit, že dvojčata si byla kdysi blízká.

Na svatební fotografii s datem září 1964, kterou kdosi vyfotil na schodišti impozantního Hotelu de Ville, si prohlíží své rodiče, jak se usmívají a zaujímají topornou, důstojnou pózu. Josette jim stojí po boku a vypadá šťastně. Co je později rozdělilo natolik, že se navzájem odcizili?

Carla sebou trhla, když se po jejím boku zjevil David se sklenkou vína v ruce.

„Dá se z té hromady něco vybrat? Nebo to všechno spálíme?“ nadhodil a odsunul pár fotografií stranou.

„Nemůžu je jen tak hodit do ohně,“ namítla Carla. „Je to minulost mé rodiny. Musím se tím probrat a třeba se pokusit i rozklíčovat, kdo je kdo. Pak tu krabici uložím nejspíš do skříně v komoře. Maddy se zajímá o rodokmeny, jednou může sestavit ten náš.“

David zvedl zapečetěnou obálku, na které stálo „Josette. Pouze do vlastních rukou“.

„To by mě zajímalo, co to je. Můžu ji otevřít?“

Carla si od něj obálku vzala a zvědavě si ji prohlížela.

„I když mě to taky láká, myslím, že bychom to dělat neměli. Odložím to a hodím Josette, až zase půjdu na poštu, ale pochybuju, že v té obálce objeví něco převratného.“

„Pořád ji můžeš navštívit a předat jí to osobně,“ navrhl David. „Poslední měsíce jsi v jednom kole. Odpočiň si.“

Carla na něj pohlédla. „To je fakt. Ale když jsou teď děti z domu, budeš tu sám.“

„Propána, Carlo, hlady tu neumřu. Stejně jsem tě poslední dobou zas tak nezajímal.“

„Nedalo se nic dělat. Řešila jsem mámin dům. Je mi líto, že se cítíš odstrčený, ale taky jsi to měl poslední dobou dost nabitě. Sotva ses vracel domů na večeri.“ *A evidentně ses ani neobtěžoval mi nabídnout pomoc*, pomyslela si.

„Co doma, když jsi tu nebyla. Je snazší pracovat do noci a najíst se před návratem domů v klubu.“

Davidův pohled ji vyzýval k hádce, ale nemohla zkonsolidovat síly, a tak jej ignorovala.

„O mě se neboj. Pauza by ti přišla k duhu,“ uzavřel David. „Aspoň to zvaž.“

„Popravdě se mi na návštěvu k tetě Josette moc nechce. A není to kvůli tomu, že nás nikdy nezvala.“ Carla pohlédla na Davida. „Máš toho v práci v dohledných týdnech hodně? Co kdybychom vyrazili spolu?“

„Ani náhodou,“ namítl David. „Nemusíš s ní trávit čas. Jen jí předej tu obálku, a když s tebou nebude chtít mluvit, aspoň ses o to pokusila. Najdi si hotel a udělej si na pár dní dovolenou.“

Carla zatřásla hlavou. „Nechci jet sama. Lepší bude to poslat. Prohrabu se tady tím vším pro jistotu, jestli tu pro ni ještě něco nenajdu.“

David pokrčil rameny. „Jak myslíš.“

Nadcházející den byla krabice s vybranými fotografiemi připravená. Carla ji může uložit do skříně v komoře. Když se ji snažila vtlačit na spodní polici, na něco narazila. Klekla si, aby to prozkoumala. Nahmátla starou krabici od bot, která se překotila ke stěně, a když ji trhnutím vyprostila, víko se sesulo a ona uvnitř spatřila klenotnickou kazetu z černého sametu.

Už měsíce bylo po Vánocích a do jejích narozenin daleko. Chtěl ji David překvapit, aby ji po těch uplynulých měsících potěšil? Opatrně z krabice vyndala diamantový náhrdelník a přidržela si ho u krku. Náhdera. Když si tak počínala, na zem z vnitřní strany víka vypadl lístek.

Milované Lise, s láskou David.

Když Carla ta slova četla, ucítila ostré bodnutí bolesti a po tvářích se jí začaly řinout slzy. Po všem tom stresu za poslední měsíce si nebyla jistá, zda Davidovu nevěru ustojí. Když vracela náhrdelník do krabice, trásly se jí ruce. Už tolikrát se zařekl, že už to nikdy neudělá; že skutečně miluje jen ji, Carlu, a prosil o odpuštění.

Věděla, že jestli s ním bude řešit i tuhle Lisu, stejně by se opakoval. Když vstávala a svírala v rukou sametovou kazetu, v duchu se napřímila. Tentokrát se jí odpouštět nechtělo.

Za čtyřiaadvacet hodin Carla odletěla do Francie za tetou Josette, aniž by se komukoli jen slovem zmínila.

Hodiny na Hotelu de Ville právě odbíjely celou, když taxikář vytahoval Carlino zavazadlo z kufru auta a nasměroval ji: „*Vingt mètres à gauche.*“ Ani se neobtěžoval jí nabídnout pomoc, jen si nechal zaplatit a práskl do bot.

Carla táhla svůj kufr těch dvacet metrů směrem, který jí taxikář naznačil, a rozhlížela se přitom kolem. Měšťanský dům, v němž Josette žila, byl zastrčený v historickém centru Antibes, na konci úzké uličky, kam se odvážíla vjet autem jen hrstka lidí. Od moře to bylo pro poletující racky třicet metrů, tři minuty chůze po hradbách pro všechny ostatní.

Staříčká kolie, spící před vchodem starobylého stavení, pootevřela jedno oko, načež usoudila, že nemá až takový zájem, aby se nechala vytrhnout ze své dřímoty, a znovu ho zavřela.

V dlážděné ulici se naproti sobě do výšky tyčily štíty středověkých domů. Dva z nich, nedaleko náměstíčka se starobylou vistárií a ještě letitější kašnou, spojovala klenba s oknem směřujícím do úzké ulice. Z jejich otevřených okenic splývaly muškáty v květináčích. K jednomu z domů přistavěli lešení. Dělníci, kteří stáli na prknech, si při práci pohvizdovali – vyspravovali trhliny v omítce šedou maltou.

Když se Carla konečně ocitla před Josettiným domem, byl stejně tak omšelý jako jeho sousedé, ale vstupní dveře měl natřené odvážným šarlatem. Po zvonku nebo klepadle nebylo ani vidu, a tak Carla na dveře zabouchala pěstí.

Nad hlavou se jí otevřelo okno.

„To jsi ty, Gordone? Je odemčeno. Jenom strč do dveří. Jinak čekejte venku. Za chvíli jsem dole.“ Okno se zabouchlo.

Carla zůstala stát jako přikovaná. Uvnitř se okénkem po pravé straně mihl stín. Za pár vteřin se dveře otevřely.

„*Bonjour*, teto Josette,“ pozdravila Carla. „Smím dál? Je to naléhavé. Tedy myslím,“ dodala.

Josettiny modré oči se na ni upíraly, jako by se snažily posoudit skutečnou neodkladnost situace, načež pokrčila rameny a odvrátila se. „Vlastně proč ne. Mám v lednici flašku rosé.“

Carla překročila práh, zavřela za sebou vstupní dveře a pustila se za Josette do široké místnosti s trámy a s vyhaslým krbem na dřevo.

Francouzské okno bylo otevřeno na dvorek, který zářil muškáty v květináčích a levandulí, a celou zídku pokrýval zimolez propletený s jasmínem. Párek holubů cukroval v proláklíně v rohu zahrady, a když na ně Josette křikla, vznesli se a zanechali po sobě jen pár pírek. V rohu stál zelený tepaný stolek se židlemi ve stejném stylu, zútulněný polštáři s potahy z modro-žluté látky typické pro Provensálsko. Rozložitý bílý slunečník čtvercového tvaru skýtal úkryt před pražícím sluncem.

Josette nalila dvě štědré sklenice vína a jednu Carle podala. „*Santé*.“

Přítukly si, načež se Josette zeptala: „Proč jsi přijela?“

„Jak jsem řekla. Bylo to naléhavé.“ Na chvíli se odmlčela a pak navázala: „Nepřijela jsi na pohřeb. Myslela jsem, že se tam uvidíme.“

„Poslala jsem věnec. Přišla jsi mi dát kázání?“

„Ne. Jsem tu z různých důvodů. A jedním z nich je poznat francouzskou část rodiny. Máma mi toho moc neřekla – a tak spoléhám na tebe. A taky jsem s tebou chtěla strávit nějaký čas, trochu se poznat, řekněme jako teta a neteř. A ten poslední důvod...“ Carla

se zarazila a vyprázdnila svou sklenku. „To ti řeknu pak. Můžu si dolít?“

*

Jakmile se Josette ubezpečila, že si Carla nahoře v pokoji pro hosty stole postel, zatelefonovala Gordonovi. „Budeme muset svou cestu na ostrov na nějaký čas odložit,“ oznámila mu. „Přijela mě navštívit neterť.“

„A nevezmeme ji s sebou?“ navrhl Gordon.

„*Peut-être*, ale jindy. Něco ji trápí.“

„A můžu se s ní seznámit?“

„Třeba bys u nás mohl koncem týdne povečeřet. Jestli tu ovšem ještě bude.“

Josette zavěsila a dala další lahev vína do lednice.

Vrátila se na dvorek, posadila se ke stolečku, zavřela oči a přemýšlela o tom, co na ni Carla vychrtila.

Merde. Na tohle setkání nebyla psychicky připravená.

Aby se poznaly jako teta a neterť. Poznala francouzskou část rodiny. Když si to představila, musela se zasmát. Už dávno bylo pozdě na to, aby se nimrala v rodinné minulosti. Josette se modlila, aby se Carla nevyptávala příliš. Pravda teď nikomu neprospěje. Před třiceti dvaceti, možná deseti lety, když... Josette zatřásla hlavou. Toho rána v katedrále došla k názoru, že bude nejlepší, když pravda zemře spolu s Amélií. A až nadejde i její čas, nechystá se ani zanechat pozůstalým dopis, ve kterém by jim vše vyjasnila.

„Přivezla jsem s sebou nějaké fotky,“ prohodila Carla a posadila se také ke stolečku, v ruce dvě velké obálky.

Josette otevřela oči a vrátila se do přítomnosti s čistou myslí. Carla se převlékla do květovaných šatů po kotníky, byla naboso

a vlasy si ledabyly sepnula k hlavě. Její neteř dozrála v přitažlivou ženu za těch třicet let, kdy ji viděla naposled.

„Nemůžu uvěřit, že je ti letos padesát. Evidentně oplýváš dobrými geny,“ prohlásila Josette.

„Ano, říkají mi to,“ odvětila Carla. „Ale vidina padesátiin mě děsí, teď obzvlášť.“

Josette na ni pohlédla a vyčkávala, ale Carla zatřásla hlavou.

„To počká,“ a otevřela jednu z obálek a počala z ní Josette podávat fotografie.

„Maddy a Edward,“ vysvětlovala, když je Josette ukazovala.

Josette si od ní fotky vzala. Dvojčata, jako ona a Amélie. Praneteř a prasynovec, které nikdy nepotkala. Věděla o nich a jejich životě jen minimum. „Co dělají?“

„Edward je asistentem veterináře v jižní Africe. A Maddy zakládá svou vlastní reklamní agenturu. Mám je tu na fotce z loňských Vánoc.“

Josette si fotky prohlížela a v duchu litovala těch let, kdy se nesměli vídat.

„Tohle je jedna z posledních fotek mámy,“ pronesla tiše Carla, když jí podávala další snímek.

Josette zírala na Améliinu fotografii, na svou zesnulou sestru. Rodinná podoba s matčinými rysy se za poslední léta ještě prohloubila. Obě měly ty tenké rty, které se s postupujícím věkem scvrkly do linek, a odhalily tak jejich zahořklost.

„Ani bych neřekla, že jste byly dvojčata,“ podotkla Carla. „Máma dost scházela věkem, zatímco ty,“ pokrčila rameny, „jsi v těch vzácných chvílích, kdy jsem tě vídala, vypadala pořád stejně.“

„Bylo to s ní ke konci těžké?“ chtěla vědět Josette a nechala poslední poznámku bez reakce.

„Nijak zvlášť,“ konstatovala Carla. „I když jakmile ztratila pojem o okolí, chovala se útočněji, nejvíc ke mně. Na všem hledala jen chyby.“

Josette zamyšleně přikývla. Na pár vteřin se odmlčela, načež se zeptala: „Co je v tom balíčku?“

„Fotky miminek a lidí, kteří jsou podle mě francouzští příbuzní. Doufám, že je poznáš a povykládáš mi něco z naší minulosti,“ řekla Carla, balíček zvedla a otevřela. „A tohle jsem našla v máminých věcech. Označila to jako do vlastních rukou a nadepsala to tvým jménem. Původně jsem ji chtěla poslat poštou, ale...“ pokrčila rameny. „Něco se seběhlo, a nakonec jsem usoudila, že bude lepší ti ji předat osobně.“

„Díky.“ Josette obrátila objemnou zapečetěnou obálku v rukou a pak pohlédla na Carlu. „Otevřela jsi ji?“

„Ne. David chtěl, ale mně by bylo proti srsti otevírat něco, co mi není určené. Podíváš se dovnitř?“

Josette zatřásla hlavou.

„Ne. Dnes večer ne.“ Vstala, vešla do domu a zastrčila obálku do spodní zásuvky příborníku, do něhož běžně házela různé věci, které se jednoho dne můžou hodit.

Nebylo třeba obálku otevírat – věděla, co v ní bude, aniž se do ní podívá. Zůstane v zásuvce do té doby, než zase zatopí v krbu. A pak ji spálí. Zničí důkazy navždy.

*

Carla otevřenými dveřmi sledovala, jak Josette nasupeně zabouchla zásuvku. Ve svých třiasedmdesáti byla její teta stále štíhlá. Bílé vlasy měla svázané do úhledného francouzského drdolu, nehty upravené a oblé, nalakované jemným odstínem korálové červeně.

Na rozdíl od nehtů na nohou, které vykukovaly ze sandálů se střapci a zářily šarlatovou.

Carlu během dospívání tahle záhadná teta fascinovala a toužila ji více poznat.

Uběhly desítky let od doby, kdy se zeptala matky, proč se s Josette víc nesebkávají – a vlastně s nikým z francouzské strany rodiny – a v úsečnou odpověď se jí dostalo pouhé „rodinné neshody“. S podrobnostmi se nikdo nikdy neobtěžoval.

Amélie se dala obměkčit jen jednou, to když Carle bylo asi devět. Oni tři – Carla a její rodiče – se vydali do Antibes na babiččin pohřeb. Už v tak útlém věku Carla vycítila napětí mezi svou matkou, Josette a dědečkem nejprve v kostele a pak v domě, kde se konala tryzna. To bylo jedinkrát během jejího dětství, kdy se Carla s tetou setkala. Když o rok později zemřel i její dědeček, Amélie se vypravila do Francie sama. Carla zůstala na pět dní doma jen s otcem.

„Přáteli se s divnými lidmi a nikde nezůstane dlouho sedět na zadku,“ vymluvila se matka, když dospívající Carla chtěla vědět, proč se nesebkávali s Josette. Ale toho roku, kdy se Carla se střední chystala do Paříže, jim přišlo vánoční přání s pařížskou adresou a telefonním číslem. Josette ještě připojila vzkaz naškrábaný rukou: *Na skok ve městě světél*. Carla si kontakt tajně zapsala a nadšeně své tetě zavolala.

Na dvě hodiny se posadily a povídaly si v kavárničce na levém břehu Seiny. Josette se zajímala o Carlin život a vyhýbala se odpovědím na svůj vlastní.

Když se Carla zeptala, jestli můžou zůstat v pravidelném kontaktu, Josette reagovala, že bude nejlepší, když věci nechají tak, jak jsou – ale pokud bude nutně potřebovat, udělá vše pro to, aby jí pomohla. Oznámila Carle, aby přitom měla na paměti, že kvůli

své práci fotografky hodně cestuje, a tak nemůže slíbit, že bude kdykoliv k dispozici.

Jak roky plynuly, Carla ji různě během dne kontaktovala, aby si popovídaly, ale Josette se k ní stavěla pokaždé stejně netečně. „Je to naléhavé?“ ptávala se a bylo po rozhovoru.

No a nyní si Carla procházela životní krizí a Josette ji díkybohu přijala, i když musela uznat, že tetě nedala moc na vybranou.

„Dneska povečeříme venku,“ prohlásila Josette, když se vrátila na dvorek navlečená do obnošené lněné košile. „Nic nóbl,“ dodala. „Na trhu dělají dobré těstoviny.“

Když došly na tržiště, tamní restaurace podél chodníku rozmístily stolky a židle v místech, kde se vedle sebe prve tísnily pulty plné ovoce a zeleniny.

Josette si holých stolů s lacinými plastovými židlemi v restauracích nevšímala a namířila si to rovnou do míst, kde stoly pokrývaly růžovo-bílé kostkované ubrusy a kde se člověk mohl uvelebit do pohodlné židle s vyplétaným sedákem.

„*Bonsoir*, Josette,“ pozdravil ji majitel podniku. Políbil ji na tvář, načež podal Carle na pozdrav ruku, jakmile ji Josette představila. „*Ça va?*“

Zatímco Josette očima projížděla menu a objednala si špagety carbonara, na stole přistála karafa červeného. Carla si objednala salát Niçoise.

„Nejíš těstoviny?“ podivila se Josette.

„Spíš na ně zrovna nemám chuť,“ vysvětlila Carla. „Salát mi stačí. Nemám hlad.“ Pozvedla svou sklenici, kterou jí už nalil pozorný číšník, a pohlédla na Josette. „David má milenku,“ vypadlo z ní. „A ne první.“

„Tak si najdi milence,“ opáčila Josette.

Carla se udiveně zasmála. „To není jen tak.“

„Ale je.“

Carla zatřásla hlavou. „Na to, abych s ním soutěžila, nemám energii. A taky je to myslím ztráta času.“

„Dobrý sex není nikdy ztráta času,“ namítlá Josette. „Ale vážně musí stát za to. *Merci*,“ utrousila směrem k mladíkovi, který jim na stůl chystal příbor a košík s pečivem. „Takže tu nemluvím o žádném šup sem šup tam, to je o ničem. Na to jsem přišla už kdysi.“ Z košíku vyndala kousek bagety a pak pokračovala: „Než odjedeš, třeba bychom ti mohly najít milence tady.“

„Nemůžu uvěřit, že se o tom spolu bavíme,“ vydechla Carla. „Nepřijela jsem se poradit ohledně svého intimního života.“

„A proč tedy?“

Carla pár minut kroužila vínem ve sklenici a pak vzhlédla k Josette.

„Jak jsem řekla, poznat francouzskou rodinu a taky zmizet. Navštívit tě se zdálo jako nejlepší nápad. Ale jestli je to problém, najdu si zítra hotel.“

Josette pokrčila rameny. „Jak chceš. Ale nečekej ode mě, že jako každá druhá teta budu sypat rady z rukávu. Na to jsem nikdy nebyla a starého psa novým kouskům nenaučíš. *Plus de vin?*“ otázala se, načež zvedla karafu.

*

Carla ležela na posteli v hostinském pokojíku v zadní části domu a zírala do stropu. Sice se cítila unavená, ale nebyla schopná si utřídit vířící myšlenky a usnout. Co tu vlastně dělá? Její problém je možná stovky kilometrů daleko, ale tím se nic neřeší.

Mrkla na hodinky. V Anglii je deset. O kávovar nechala opřený záhadný vzkaz, ve kterém Davidovi oznamuje, že odjíždí na pár

dní proto, aby si promyslela jisté záležitosti. Přečetl si ho? Nebo si vyšel s milenkou?

Možná měla zůstat doma, v klidu jeho aférku přečkat a vzít ho zpátky, až bude po všem, k čemuž dojde, a o tom nepochybovala, do půl roku. Proboha, příští rok mají oslavit stříbrnou svatbu. Jak by ji mohli slavit každý sám?

Místo toho se po ní během čtyřiaadvaceti hodin slehla zem, aniž by si o jeho románku promluvili a dala by komukoliv vědět, kam má namířeno. Když se letadlo vznášelo vysoko nad Francií a mířilo na jih, zaplavil ji slastný pocit svobody. Koupila si poslední volné místo v letadle a nechávala odeznívající pocit zoufalství daleko za sebou, tam, kam patří.

Zavřela oči. Co čekala, že výletem sem získá? Tím, že vědomě práskla do bot, nechtěně poskytla Davidovi prostor pro častější dostaveníčka s onou Lisou, ať už to je kdokoliv. Víc času na jednání s právníkem, aby si vše pěkně v klidu srovnal v hlavě.

Ksakru, nebyla přece žádná slíпка, která na něm visí, ať už si k ní dovolí cokoliv. Ale ačkoliv čekala ve svém životě ledacos, rozvod to rozhodně nebyl. Ten ji nenapadl ani omylem. Třebaže jí časopisy neustále předhazovaly, že teprve teď jí začíná ta pravá jízda, sama netušila, jestli by se vůbec dokázala sama uživit.

Už si s jeho nevěrami poradila dřív. Scénu ztropila jen kvůli jediné na začátku, kdy na svět přivedla dvojčata a on si stěžoval, že si ho nevšímá. S pocitem křivdy a ponížení se rozhodla zůstat a dopřát dětem dětství v úplné rodině. Když ho později vyhodili z práce pro nadbytečnost a založil si vlastní reklamní agenturu, finance se jim ztenčily a rozvod by byl moc drahý – neexistovalo nic, co by si mohli rozdělit. Dům, který kompletně spláceli a ručili jím proti novému Davidovu byznysu, by rozhodně nestačil na to, aby mohla poskytnout dětem domov.

Dokonce měla dojem, že si David myslí, že o ostatních nevěrách nemá ani ponětí. Třeba zubařka Elaine nebo bankovní poradkyně Fiona byly zrovna dvě z nich, které si za ta léta dokázala vybavit. A teď tahleta neznámá Lisa. Je to Davidova kolegyně? Jeho nová sekretářka, kterou zrovna zaměstnal? Třeba byla jednou z těch asistentek, o kterých se zmínil, že je najal, aby mu pomohly s prací.

Carla sebou neklidně trhla, když si vzpomněla, jak si pohrávala s myšlenkou, že manžela opustí v době, kdy Maddy a Edward odešli z domova na vysokou. Jenže pak se z jejího života s Davidem stal zvyk. Zůstat bylo jednodušší než ho opustit.

Nad hlavou jí v trubce zabublala voda, Josette si právě čistila zuby v koupelníčce naproti podestě. Carla si povzdychla, když si představila svou tetu, jak se chystá do postele. Nepřivítala ji zrovna s otevřenou náručí, ale aspoň ji nevyhodila. Doufala, že se jí trochu dostane pod tu tvrdou slupku, až se víc poznají, ačkoliv se potvrdila její rodinná pověst samotářky. Jednou Carle Amélie o svém dvojčeti vykládala jako o uzavřené a zdrženlivé ženě. Evidentně se s věkem nezměnila.

Dveře od koupelny se otevřely a zase zavřely. Josette zaklepala na dveře pokoje pro hosty, načež vstoupila. Carla otočila hlavu a podívala se na svou tetu.

„Poslední dobou moc dobře nespím,“ začala Josette. „O půl šesté už jsem dole. Nemusíš kvůli mně vstávat brzy – ačkoliv déle než do sedmi spát stejně nebudeš. *Bonne nuit*.“ Než Carla stačila zareagovat, Josette zavřela dveře.

Když příštího rána Carla scházela po schodech do kuchyně, po Josette nebylo nikde ani památky. Teta se nepletla, když Carle předpověděla, že déle než do sedmi spát nebude. Když hodiny na nedaleké radniční věži odbily sedmou ranní, trhnutím se probudila.

Na kuchyňském stole ležel vzkaz: Croissanty jsou v troubě, posluž si. Káva uvařená. Uvidíme se později. J. Vyhýbala se jí Josette záměrně?

Snídani si vzala ven na dvorek a uvažovala o tom, co ji v novém dni čeká. Ze všeho nejdřív musí zavolat Maddy. Potřebovala s ní mluvit ještě dřív, než dcera přijede domů a zjistí, že tam není. Edward bude pryč ještě nejméně tři měsíce, takže ho teď není třeba kontaktovat. Slíbil, že se pokusí přiletět na její kulatiny na konci roku. A tou dobou už tak či onak bude vše vyřešeno.

Carla mrkla na mobil. Osm hodin tady, sedm v Anglii – Maddy se bude zrovna chystat do práce. Jak vysvětlit dospělé dceři, že manželství jejích rodičů se otřásl v základech? Má víc možností. Zaprvé, povědět jí pravdu – „Táta mě zase podvádí a já musím odejít“ – nebo vynechat detaily – „Moc nám to neklape, a tak jsme si na čas dali pauzu, abychom to rozsekli“. Tak, aby to vyznělo jako společné rozhodnutí, ne jako její sólo akce. Byla šance, že tohle odloučení nebude napořád – že se se současnou milenkou David rozejde, připlazí se ke Carle s prosíkem, omluví se a slíbí, že už to nikdy neudělá? Vážně to chce takhle?

Hodiny na Hotelu de Ville odbily nanovo, a když utichaly, Carla našla Maddyino číslo a zaposlouchala se do vyzváněcího

tónu. Když se ozval záznamník, vypnula ho. Přece se o tom Maddy nedozví takhle. Musela si s ní promluvit alespoň po telefonu, když už ne tváří v tvář.

Na ulici se zastavily kroky, načež kdosi zabušil na vstupní dveře. Carla zaváhala. Měla by otevřít? Francouzsky moc neuměla, a když jen pomyslela na to, že cizímu přichozímu nebude rozumět, zděsila se. Než se rozmyslela, zaslechla, jak odchází. Ulevilo se jí, že se do žádné akce nevrhla. Vtom si uvědomila, že zadržovala dech.

*

Když se Carla vydala na průzkum města, Josette se domů ještě nevrátila. Carla toho o městě, kde se matka s tetou narodily, věděla málo: je to starobylý obchodní přístav s opevněním podle návrhu francouzského inženýra Sebastiena Vaubana. Moderní městská marína, Port Vauban, nesla na jeho počest jeho jméno.

Když Carla vycházela z náměstí, úzkými ulicemi se proháněl ostrý pobřežní vítr. Stísněná ulička ji zavedla k hradbám. Kráčela podél pobřeží, až došla na konec Boulevard Albert Premier, nedaleko rozlehlého parku.

Aniž by se Carla zastavila a zamyslela, vstoupila z chodníku do silnice, přičemž se podívala nejdřív doprava. Jakýsi muž ji strhl zpátky na chodník, aby ji uchránil před koly jedoucího auta. Řidič divoce zahrozil pěstí a zuřivě zatroubil, což ještě umocňovalo skutečnost, že stačilo málo a srazil by ji.

Zkoprnělá Carla se snažila přestat třást. V mrákotách si uvědomila, že ji dotyčný vzal kolem ramen a vedl ji do nejbližší kavárny.

„*Deux café, s'il vous plait,*“ zavolal na číšníka, zatímco Carlu s citem usadil na židli. „*Prendre des respirations profondes,*“ instruoval ji, načež se posadil naproti ní a prohlížel si ji.